

Waluwe bestaat niet

Voor

Steven Oebele

Lucas Jhon

Hugo Benjamin

Hilbrand Visser

Waluwe bestaat niet
en toch kom ik er vandaan

COLUMNS EN ARTIKELEN

 DE PINNE

COLOFON

Titel	Waluwe bestaat niet - en toch kom ik er vandaan
Auteur	Hilbrand Visser
Foto voorzijde	Hilbrand Visser
Foto achterzijde	MMD Fotografie & Media
Boekverzorging	Arjen Bakker De Pinne
ISBN	9789403909585

© juni 2026 Hilbrand Visser, alle rechten voorbehouden

Inhoudsopgave

Inleiding	9
Proloog Tour de Force	11

DEEL I | OPGROEIEN IN WALUWE

Eelco	17
De school als plaats delict	19
Spreeken is goud, zwijgen is zilver!?	21
Met het oog op 2026: superkracht, passie en dienen tot het graf	26
CDA fan grutsk nei grutste	29
Monsters bestaan niet	32
#Minderikmeerwei	35
Kind op de rekening	38
De BMI van een school	41
Piraten-school	43

DEEL II | WERKEN IN WALUWE

Een begripvol schooljaar gewenst	47
It is mei sizzen net te dwaan	49
Dwaasheid uit de Wâlden	52
Het is een les of het is er géén	55
Havo niet meer van deze tijd	57
Een beter voorbeeld begint bij jezelf	59
Mag het een óns meer zijn?	61

DEEL III | LEIDEN IN WALUWE

Tranen	65
Meesters in de Plichten	67
Met wie ben jij duurzaam solidair?	69
Ameland, Parijs of Ihlow?	72
Mounetille - Hart fan Damwâld	74
Olympische School: volwaardig meedoen	76
De Rijnlandse school	79
Groot-Dokkum op de kaart? Gekkenpraat!	83
Van tucht tot trots: Dokkum krijgt inkijk in de wereld van Merit	87

DEEL IV | BLIJVEN IN WALUWE

Examenstunt in Dokkum	93
Gezondheidscentrum	95
Samen begrenzen is ook opvoeden	97
Danturendum: voor een sterke lokale democratie	100
Begrijp ik het zelf wel?	102
Naast rijke schooldag, óók 'rijk' opvoeden	104
Dantumadiel, mei-inoar bouwe blinder!	106
Vaderdag op school	108
Vriendschap	110
Yn it hert fan Dronryp	112
Zomer vol leeskansen	114
Nawoord De woorden die bleven	117

INLEIDING

Ik ben niet opgegroeid in een verhaal. Ik ben opgegroeid in een omgeving waarin dingen gewoon gebeuren. Pas later ga je daar woorden aan geven.

Ik ben geboren en getogen in Damwâld. Een dorp vlakbij Dokkum, in Noordoost Fryslân. Voor wie hier niet vandaan komt, zegt dat misschien niet zoveel. Voor mij zegt het alles.

Dit is een streek van ruimte en ritme. Van werken en gewoon doen. Van wind, water en land dat niet altijd vanzelfsprekend is. Je vindt hier het Wad, de Wâlden, de stad Dokkum, de Alde Feanen en de Lauwersmar. Het lijkt soms alsof alles hier samenkomt. Fryslân in het klein.

Ik ben die omgeving nooit echt kwijtgeraakt. Ook niet toen mijn wereld groter werd. School, werk, politiek: het speelt zich misschien op verschillende plekken af, maar de blik waarmee ik kijk, is hier gevormd.

Het idee voor dit boek ontstond niet aan een bureau. Het begon op de fiets. Daar, ergens tussen het afzien en het doorgaan, dacht ik aan mijn drie jongens. Aan wat je ze eigenlijk mee wilt geven. Niet in grote woorden, maar in hoe je leeft. Wat je doet als het tegenzit. Hoe je keuzes maakt als niemand kijkt.

Op een gegeven moment ben ik die manier van kijken een naam gaan geven: Waluwe. Een naam die niet bestaat. Maar wel klopt.

Waluwe is geen plaats op de kaart. Het is de manier waarop mensen naar elkaar kijken. Dichtbij. Met verantwoordelijkheid. Zonder veel woorden. En soms ook: elkaar verdragen als het schuurt.

In mijn werk als schoolleider en in de lokale politiek kom ik diezelfde beweging steeds weer tegen. Het gaat vaak over systemen, afspraken en structuren. Maar uiteindelijk gaat het over mensen. Over hoe we samenleven, samen leren en samen keuzes maken.

De stukken in dit boek zijn in de loop van de jaren geschreven. Columns, bijdragen, observaties. Ze ontstonden op verschillende momenten en met verschillende aanleidingen. Maar als ik ze nu teruglees, zie ik een lijn. Het gaat steeds over dezelfde vragen.

Wat is van waarde?

Wat vraagt verantwoordelijkheid van je?

En hoe blijf je dichtbij, als de druk toeneemt?

Ik heb ervoor gekozen om de stukken niet alleen te bundelen, maar ze ook opnieuw te rangschikken. Omdat de context verandert, maar de kern vaak niet. Dit boek is geen terugblik met grote conclusies. Het is een poging om scherper te zien wat er al was. *Waluwe bestaat niet. En toch kom ik er vandaan.*

In september 2026 fiets ik de Mont Ventoux op. Niet om boven te komen. Maar om iets bij te dragen.

Voor mensen die ziek zijn.

Voor mensen die iemand missen.

Voor iedereen die moet volhouden.

Dit boek hoort daarbij.

PROLOOG | TOUR DE FORCE

#Heit #2021 #Marmotte #Zomer

Zondag 12 september 2021

Zondagochtend. Elton John op de achtergrond. Hugo hangt aan mijn been, moe en een beetje jengelig. Zodra hij merkt dat mijn aandacht naar het scherm verschuift, zoekt hij zijn speelgoed op.

Ik begin te schrijven. Er zit een lichte zomerblues in me. Zo'n gevoel dat je terug trekt naar een andere plek. Warme lucht. Steile wegen. En dat ene moment waarop alles samenkomt. De Franse Alpen. Een week die meer was dan fietsen.

Woensdag 11 augustus 2021

Aan tafel is het onrustig. Hugo wil een hamburger, net als zijn broer. Eén jaar oud en al duidelijke opvattingen. Lucas eet zijn tweede, met een systeem dat net zo simpel als doeltreffend is: het grootste stuk krijgt de meeste saus. Angela kijkt me aan: "Schrijf mijn nummer maar even op. Voor het geval dat." Een kleine zin, maar hij zegt alles.

Ik wist niet precies waarom ik dit wilde doen.

Die avond stap ik in bij Johannes. We rijden de nacht in, richting Frankrijk. Herman zit voorin, ik achterin. Sipke Durk zwaait ons uit. Hij kan niet mee, zijn hart laat het niet toe. Maar hij staat er wel. Met bier en pinda's. Sommige mensen hoeft je niets uit te leggen.

Donderdag 12 augustus 2021

De reis schuift langzaam naar een andere wereld. Frankrijk ontvouwt zich. De lucht strakblauw, de temperatuur loopt op. Aan het eind van de middag rijden we Le Bourg-d'Oisans binnen. De bergen staan er gewoon. Groot en onverschillig. We stappen op voor een eerste klim. Het asfalt helt omhoog. Het lichaam zoekt ritme. Boven wacht de stilte. En het besef: dit is nog maar het begin.

Vrijdag 13 augustus 2021

Een dag zonder heroïek. We fietsen, zoeken ritme, wennen aan de bergen. Herman rijdt sterk. We praten weinig. 's Middags maken we het plan concreet. Morgen: de Marmotte. 175 kilometer. Meer dan 5000 hoogtemeters. Ik zeg dat ik 's ochtends pasta eet. De blikken zeggen genoeg.

Zaterdag 14 augustus 2021

We vertrekken vroeg. Geen woorden nodig.

De eerste klim gaat goed. Tot Johannes stilvalt. Kettingbreuk. We zoeken, vinden niets. Tot een Duitser stopt. Niels. Rustig. Behendig. Binnen minuten kunnen we weer verder.

Dat moment blijft hangen. Soms komt hulp precies op tijd.